



Arrest

**nr. 61 464 van 16 mei 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 10 maart 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het jaar 1960.

Op 6 mei 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 13 september

2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.05.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

E., A. (...)

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 15.07.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet aangewend worden tot het bekomen van een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De geneesheer-attaché concludeert in haar verslag (zie gesloten omslag in bijlage) dat betrokkene lijdt aan een aandoening, waarvoor medicamenteuze behandeling noodzakelijk is. De specifieke stofnamen of merknamen van de medicatie worden echter niet gespecificeerd op het betreffende attest; ook nadien werd door betrokkene overigens geen aanvullende medische gegevens ter beschikking gesteld omtrent de precieze aard van de behandeling of omtrent de evolutie van de aandoening bij betrokkene. Blijvende regelmatige opvolging en behandeling in dit verband is alleszins aangewezen.

De vraag rijst dan ook in hoeverre betrokkene hiervoor terecht kan in Marokko, het land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt dat er in Marokko huisartsen en specialisten werkzaam zijn. Daarnaast blijkt dat de nodige medicatie voor de aandoening van betrokkene voldoende aanwezig is in Marokko.

Bovendien kan de betrokkene reizen: uit de beschikbare medische gegevens blijkt niet dat betrokkene momenteel gehospitaliseerd is, noch dat er sprake is van een actuele instabiele medische toestand of een actuele contra-indicatie om te reizen.

Daarnaast blijkt uit de beschikbare medische gegevens geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg.

Wat de toegankelijkheid betreft, blijkt uit het administratief dossier dat er in Marokko een uitgebreid systeem van sociale zekerheid bestaat. Overigens staat in het medisch advies van de arts niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier kan hij zelf instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). "

Op 10 maart 2011 wordt aan de verzoekende partij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid, genomen op datum van 13.09.2010

wordt aan E, A. (...)

geboren te (...) op (...)
onderdaan van MAROKKO
verblijvend: (...)

het bevel gegeven om uiterlijk op 09-04-2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING

artikel 7, eerste lid, 1° van de wet en artikel 21 van het koninklijk besluit: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen invoeren. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. De summier gegeven motivering in de beslissing, kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op hem van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij, vermeldt in de beslissing, geven hier uitsluitel over.

Daarenboven wordt in de beslissing verwezen naar het verslag van de geneesheer-attaché. In dit verslag besluit dokter G. K. (...) echter dat: " Vanuit medisch standpunt kunnen we besluiten dat deze diabetes mellitus bij betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de behandeling en opvolging mogelijk zijn in Marokko.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Marokko.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat enkel rekening gehouden werd met de beschikbaarheid van de medische behandeling in medisch - technische zin. Een verdere evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen is eveneens aangewezen om de continuïteit in de medische zorgen te garanderen, doch valt buiten de context van dit medisch advies.

Met andere woorden kan men hieruit afleiden dat men niet onderzocht heeft of verzoeker toegang heeft tot de medische zorgen. Verzoeker wenst duidelijk te stellen dat hij in Marokko op 175 km/u woont van de toegankelijke gezondheidszorg woont. Aangezien hij geen wagen heeft, moet hij met het openbaar vervoer. Daarvoor moet hij eerst 15 km naar de bushalte gaan en vervolgens moet hij gemiddeld 6 of 7 uur met de bus rijden om naar het ziekenhuis te gaan. Dit is trouwens, gezien zijn fysieke toestand onmogelijk voor hem. Dat er aldus niet kan worden aangenomen dat behandeling en opvolging (niet in medisch- technische zin maar mbt de toegankelijkheid), in Marokko mogelijk is.

Bovendien wordt dit zelfs bevestigd door de geneesheer- attaché (G. K. (...)) in haar verslag d.d. 8 september 2010.

Gelet op het feit dat verzoeker een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt is het evenredigheidsbeginsel in casu niet in acht genomen. De beslissing is extreem summier en bijgevolg niet evenredig met de gevolgen.

Gezien het ontbreken van enige motivering omtrent deze keuze is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vermeld, zeer summier en bevat bovendien geen enkele reden waarom het verblijfsrecht van verzoekende partij wordt geweigerd. Gezien het ontbreken van enige motivering omtrent deze keuze is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Hij meent als zou de motivering niet afdoende zijn bij gebrek aan draagkracht, pertinentie, verantwoording en onvolledigheid van de aangevoerde motieven.

Verzoeker meent als zou niet aan de formele motiveringsplicht voldaan zijn omdat de motivering vaag is en het ontbreekt aan feitelijke en juridische gegevens. De motivering zou stereotiep zijn en gestandaardiseerd, zodanig summier dat ze van toepassing kan zijn op iedere persoon die dergelijke beslissing krijgt. Nergens zou blijken als zou de bestreden beslissing op verzoeker van toepassing zijn, behoudens zijn persoonlijke gegevens.

Volgens verzoeker zou men niet onderzocht hebben of hij toegang heeft tot medische zorgen en dat terwijl hij op 175km woont van de toegankelijke gezondheidszorg.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de uiteenzetting van verzoeker blijkt dat hij niet betwist dat de medische behandeling in zijn land van herkomst beschikbaar is. Wat hem stoort is de geografische afstand, die volgens zijn eigen zeggen, 175km zou bedragen, wat voor een land als Marokko een korte afstand is, die te overbruggen is, met openbaar vervoer. Uit geen enkel element blijkt als zou verzoeker wekelijks, laat staan dagelijks professionele verzorging behoeven.

Hij zou aan diabetes lijden sinds 2006. Mits levenslange behandeling en opvolging is zijn toestand verbeterbaar. Die behandeling bestaat uit het dagelijks in nemen van medicatie. Er is geen mantelzorg nodig en de aandoening verhindert hem niet zich te verplaatsen.

Dat alles blijkt uit het medische getuigschrift van 5 mei 2009 dat hij aan zijn aanvraag voegde.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het advies van de geneesheer-attaché, naar de gegevens die beschikbaar zijn omtrent de mogelijkheid tot behandeling in Marokko en naar de gegevens die verzoeker zelf verstrekke, zoals het medisch getuigschrift.

In die omstandigheden kan het gastland niet zijn gehouden tot het afleveren van een desnoods tijdelijke toelating tot verblijf.

De verwerende partij verwijst desbetreffende naar een casus voor het EHRM te Straatsburg dat de algemene beginselen van de plichten van de gastlanden in dit kader nogmaals vastlegde als volgt:

" In 2003 vroeg een Bosnisch gezin asiel aan in Zweden. De hoofdreden hiervoor was dat hun jongste kind aan het downsyndroom leed en epileptisch was. Een passende behandeling was volgens de verzoekers niet voorhanden in Bosnië-Herzegovina. Integendeel, kinderen met dergelijke functioneringsproblemen worden er als minderwaardig beschouwd en op een vernederende manier behandeld. De asielaanvraag werd geweigerd. De hogere kwaliteit van de medische zorg in Zweden is daar volgens de Zweedse overheid immers geen reden toe. Voor het Europees Hof stelde het gezin dat hun uitwijzing onherstelbare schade zou berokkenen aan hun jongste kind en dat dit een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM (bescherming tegen foltering, vernederende en onmenselijke behandeling). Maar het Hof volgde het standpunt van de Zweedse overheid. Het herhaalde zijn algemene stelling dat vreemdelingen in principe geen recht hebben om in een staat te blijven om er te kunnen genieten van de medische, sociale en andere vormen van bijstand. Enkel in erg uitzonderlijke omstandigheden kunnen ze wel een verblijf afdwingen. Maar die waren hier volgens het Hof niet aanwezig. Hoewel de ziekte van het kind ernstig was, kon het niet worden vergeleken met de laatste stadia van een ongeneeslijke ziekte. Bovendien bleek er wel medische zorg te bestaan voor kinderen met het downsyndroom in Bosnië-Herzegovina, zij het van een lagere kwaliteit dan die in Zweden. De klacht werd manifest ongegrond verklaard. - Eur. H. R.M., 2 7 sept. 2005, T.J.K., 2007, p.107 tot 108, noot Verheyde, M., p. 108. [FR]"

Verzoeker die lijdt een wereldwijd verspreide kwaal die behandelbaar is in zijn land van herkomst, kan bezwaarlijk worden gevolgd in zijn vordering tot schoring en beroep tot nietigverklaring. Er wordt geen ernstig middel voorgesteld."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte waarvoor medicamenteuze behandeling noodzakelijk is, dat de specifieke stofnamen of merknamen van de medicatie niet gespecificeerd worden in het medisch attest, dat blijvende regelmatige opvolging en behandeling aangewezen is, dat uit het administratief dossier blijkt dat in Marokko huisartsen en specialisten werkzaam zijn, dat de nodige medicatie voor de aandoening van de verzoekende partij in Marokko beschikbaar is, dat de verzoekende partij kan reizen, dat er geen acute medische noodzaak tot mantelzorg is, dat er wat de toegankelijkheid betreft in Marokko een uitgebreid systeem van sociale zekerheid bestaat en dat in het medisch attest niet vermeld wordt dat de verzoekende partij arbeidsongeschikt is waardoor zij zelf kan instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of geldig visum. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij aanvoert wordt er in de tweede bestreden beslissing gemotiveerd wat de feitelijke elementen zijn die eraan ten grondslag liggen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij diende een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ten tijde van de bestreden beslissing luidde dit artikel als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.*

§ 2. De in § 1 vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde verklaart de ingeroepen elementen onontvankelijk in de gevallen opgesomd in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De bedoelde vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.”

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift verkeerdelijk dat er geen verdere evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen gebeurd is. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat “Wat de toegankelijkheid betreft, blijkt uit het administratief dossier dat er in Marokko een uitgebreid systeem van sociale zekerheid bestaat. Overigens staat in het medisch advies van de arts niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier kan hij zelf instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.” Ook wordt er in de bestreden beslissing aangegeven dat er in Marokko huisartsen en specialisten werkzaam zijn en dat de medicatie voor de aandoening van de verzoekende partij er voorhanden is. In de bestreden beslissing wordt er ook op gewezen dat er geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg is. Dit blijkt uit het medisch attest en medisch getuigschrift die door de verzoekende partij neergelegd werden. In het medisch attest en het medisch getuigschrift van de verzoekende partij wordt ook vermeld dat zij kan reizen en een lange reis aankan. Al deze argumenten worden door de verzoekende partij niet weerlegd. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift

voorts aanvoert dat ze op 175 km van de toegankelijke gezondheidszorg woont, dat ze geen wagen heeft en bijgevolg het openbaar vervoer dient te nemen, dat zij eerst 15 km dient naar de bushalte dient te gaan en vervolgens 6 of 7 uur met de bus naar het ziekenhuis moet rijden, wordt erop gewezen dat de verzoekende partij dit niet in haar aanvraag aangehaald heeft. Ten overvloede maakt de verzoekende partij evenmin duidelijk wat haar zou beletten haar woonst in Marokko te kiezen dichtbij of in een stad waar toegankelijke gezondheidszorg is in plaats van te wonen op een afstand van 175 km. Bijgevolg kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Voorts wordt erop gewezen dat de verzoekende partij geen begin van bewijs bijbrengt van haar beweringen.

De Raad concludeert dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen met alle relevante feiten heeft rekening gehouden, dat zij die correct heeft beoordeeld en niet kennelijk onredelijk tot haar oordeel is gekomen. De bestreden beslissing is zowel in rechte als in feite terecht genomen. De verzoekende partij maakt geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voorts voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van de Vreemdelingenwet. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop het aangevoerde zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden door de bestreden beslissing. Ambtshalve wordt vastgesteld dat dit onderdeel van het middel geen middel is in de zin van de voornoemde bepaling. Het middel is derhalve onontvankelijk.

Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere grieven aan met betrekking tot de bestreden beslissingen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN